

HOOP DOET LEVEN

Wat is hoop en wat werkt het uit?

ANDRÉ PIET

HOOP DOET LEVEN

Wat is hoop en wat werkt het uit?

André Piet

Titel: Hoop doet leven

Wat is hoop en wat werkt het uit?

Bron: <https://goedbericht.nl/lezingen/hoop-doet-leven/>

Samenvatting en opmaak: EON, evangelieomniet.nl

Met schriftelijke toestemming van André Piet, GoedBericht

© 2022 André Piet, goedbericht.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgever: Stichting Evangelie Om Niet, Papendrecht

Cover ontwerp: Art den Boer

Foto cover © AdobeStock

ISSN 3050-4996

NUR 707

Deze uitgave wordt u, in afhankelijkheid van Gods genade,
door *Stichting Evangelie Om Niet* aangeboden.

Voor nadere informatie, vragen of opmerkingen,
kunt u contact opnemen via info@evangelieomniet.nl

INHOUD

1. Op twee manieren benaderen	5
2. De inhoud van de hoop	6
3. Levende hoop	8
4. Liefde om de hoop	12
5. Zwoegen en strijd om de hoop	16
6. Gelukkige hoop	20
7. Vreugde en vrede vanwege de hoop	22

Bijbelteksten: werkvertaling op basis van
Interlinear Scripture Analyzer, *scripture4all.org*.

Statenvertaling © 1977 Nederlands Bijbelgenootschap
NBG-vertaling © 1951 Nederlands Bijbelgenootschap

1. Op twee manieren benaderen

“Hoop doet leven” is een uitdrukking die in het alledaagse leven nog wel eens wordt gebezigd, want we weten allemaal dat een mens feitelijk geen seconde buiten hoop kan. Als je geen hoop of verwachting hebt, dan is er immers geen motief, geen reden om verder te gaan.

Vandaar dat de mens toch altijd hoop nodig heeft. Zelfs als je de Bijbel dicht laat en het geestelijke erbuiten houdt, is het hebben van hoop heel alledaags. Zoals we zo vaak opmerken en tegen elkaar zeggen: “Een mens heeft hoop nodig, iets waarnaar hij of zij kan uitkijken.” Daarom zeggen wij: Hoop doet léven!

Je kunt ‘hoop’ op twee manieren benaderen:

- *objectief*, dan hebben we het over de *inhoud* van de hoop;
- *subjectief*, vanuit het *perspectief* van degene die hoopt en wat dat dan vervolgens *uitwerkt*.

2. De inhoud van de hoop

Als je het hebt over *de inhoud* van de hoop, dan gaat het over de vraag: Wat is die hoop? Waar wordt op gehoopt? Dat is de *objectieve kant* van de zaak. En dan kun je jezelf de volgende vragen stellen:

- Over wie hebben we het?
- Voor wie is er hoop?

In de Bijbel lees je over de verwachting die Israël heeft. “De hoop van Israël”, een specifieke uitdrukking die je in het boek Handelingen tegenkomt. Je leest ook over “hoop voor de volkeren”. En over “de hoop van de ekklesia”, dat gezelschap dat vandaag verzameld wordt.

Dat zijn verschillende verwachtingen. Hoewel er uiteraard een overlap en gemene deler is als je het hebt over de hoop die is weggelegd voor alle mensen. Dan hebben we het over een algemene hoop en verwachting van heel het mensdom en zelfs van heel de schepping. Maar afgezien van dat laatste, spreken we over onderscheiden aspecten van de hoop:

- Wat is de hoop? Waar is die gelegen? In de hemel of op aarde, in het land Israël?
- Hoe wordt die hoop gerealiseerd en wanneer? Ook daarin blijkt er dus een verschil in plaats, tijd en rangorde te zijn.

Dat zijn allemaal onderscheidingen die we in de Schrift tegenkomen. Onderscheidingen die we op het spoor komen door journalistieke vragen als: wie, wat, hoe, waar en wanneer verwachten we? Zo krijgen we een completer beeld van de *inhoud* van de hoop.

Ik gebruik de termen ‘hoop’ en ‘verwachting’ met opzet door elkaar. Misschien is het wel goed om dat toe te lichten. Voor beide vertaalwoorden valt wel wat te zeggen.

Het mooie van het woord 'hoop' is dat het per definitie *positief* is. Je hoopt altijd op iets goeds. De hoop waar de Schrift over spreekt, is iets waar je naar uit kunt kijken. Daar staat echter tegenover dat je met het woord 'verwachting' niet slechts verlangen uitdrukt.

Met 'verwachten' druk je feitelijk een bepaalde mate van *zekerheid* uit. Of in ieder geval iets *waarvan je uitgaat* dat het gaat gebeuren, ongeacht of dat leuk is, of het mooi is en je daarnaar uitkijkt. Bijvoorbeeld als ik zeg: "Ik verwacht dat er morgen zware storm gaat komen." Dan hoop je dat wellicht niet, maar je verwacht dat – bijvoorbeeld op grond van de weersverwachting, om maar iets te noemen.

3. Levende hoop

Bij de behandeling van dit onderwerp, wil ik het in de eerste plaats hebben over het subjectieve aspect van de hoop. Dat wil zeggen: *de uitwerking van de hoop vandaag*.

Het onderscheiden van subjectief en objectief maakt veel verschil. Objectief zou je kunnen zeggen: “Hoop heeft te maken met de toekomst.” Je hoopt altijd op zaken die je *nog niet ziet*. Dat zegt Paulus in Romeinen 8:24 ook: hoop die gezien wordt, is geen hoop. Hoe zal men hopen op hetgeen men ziet?

Als je spreekt over hoop en verwachting, gaat het over zaken die nu nog niet waarneembaar zijn. Het gaat over, en heeft betrekking op, de toekomst. Maar – en dat is het mooie van hoop – het gaat objectief gezien dan weliswaar over toekomstige dingen en over dat wat gaat gebeuren, alleen het geweldige is dat hoop nú *doet leven*. Dat wil zeggen: het heeft een uitwerking vandaag. Het maakt enorm veel verschil *of* je hoop hebt en *hoeveel* hoop je hebt.

Wij hebben – dat is het leuke van het Nederlandse woord ‘hoop’ – een hele hoop hoop. Heel veel! Dat kun je echt *stapelen*: hópen. En dat is vooral de kant waar ik het over wil hebben.

Er zijn een aantal teksten die ik daarvoor heb uitgekozen, een vijftal. Ik geef direct toe dat die keuze tamelijk willekeurig is, want die zou met gemak uit te breiden zijn.

In 1 Petrus 1:3 wordt gesproken over “de levende hoop”. Overigens, dit is een vertaling die vooral aansluit op een letterlijke vertaling van het origineel. Petrus zegt dan, nadat hij zijn gebruikelijke groet en aanhef heeft opgetekend:

1 Petrus 1

³ Gezegend de God en Vader

van de Heer van ons, Jezus Christus ...

God is GOD. Dat wil zeggen dat Hij Degene is die alles plaatst, alles beschikt, alles gemaakt heeft en een plan heeft. Maar Hij is ook de Vader van de Heer, Jezus Christus. En die God en Vader blijkt Zich tevens als God en Vader te ontfermen over Zijn schepselen.

Dan vervolgt Petrus:

3 ... die, naar de grote ontferming van Hem,
ons opnieuw verwekt tot in een levende hoop ...

In de NBG-vertaling staat: “heeft doen wedergeboren worden”. In het Grieks staat bij de woorden ‘wedergeboren’ of ‘verwekken’ het woord *genereren*. Dat kan slaan op zowel het mannelijk aandeel als op het vrouwelijk aandeel in de voortplanting. De verwekking is voornamelijk het mannelijk aandeel, de geboorte is het vrouwelijk aandeel, maar het woord ‘genereren’ slaat op het geheel.

Feitelijk zou je deze tekst dus zo moeten weergeven: “die ons opnieuw genereert”. Dat blijkt op voorhand te maken te hebben met nieuw leven. Het is sowieso waar dat wij, mensen, ooit geboren zijn, verwekt. Maar het gaat hier over een *nieuw* generatie-proces. Wij zijn hier geboren om weer dood te gaan, maar waar Petrus van spreekt is een geboorte, een verwekking, een genereerd worden tot in *een levende hoop*.

Een levende hoop is dus niet ‘een hoop die doet leven’, maar het is een hoop die levend is. Dat betekent, dat je het niet over ‘iets’ hebt, maar dat je het over *Iemand* hebt; Iemand leeft.

Als je daar zo letterlijk en heel concreet over doordent, dan kom je onwillekeurig uit bij de vraag: *Wie* dan wel? Het antwoord is uiteraard: bij Jezus Christus, die leeft.

Ja, Hij leeft, maar op een heel bijzondere wijze. Want je zou natuurlijk kunnen zeggen van: “wij leven allemaal.” Maar dat is nu juist het punt: wij zijn niet echt levend, wij zijn stervende. Jezus Christus leeft echter in de maximale zin des woords, omdat Hij is opgestaan vanuit de doden. Met andere woorden: de doden zijn daar verder nog allemaal achter-

gebleven, die zijn nog steeds dood, maar *vanuit* die doden is Hij opgestaan.

Jezus Christus was een dode, maar God heeft Hem doen opstaan uit de doden. Nu heeft Hij de dood achter zich, Hij leeft. Daarmee is Hij dan ook *een levende hoop*. Omdat het feit dat Hij is opgestaan, *de garantie* is dat er nog velen gaan volgen. Wie dat zijn, daar heeft Petrus het verder niet over, maar het gaat uiteindelijk om héél het mensdom. Hij is namelijk de *Eersteling*.

De uitdrukking ‘Eersteling’ impliceert op voorhand dat de hele oogst nog gaat volgen.

1 Korinthe 15

²² Want evenals in Adam allen sterven,
zo zullen ook in Christus
allen levend gemaakt worden.

²³ Maar ieder in zijn eigen rangorde ... [NBG⁵¹]

Dáárom is Hij een levende hoop. Het loutere feit dat Hij leeft en de Eersteling is, betekent dat Hij Zelf die levende hoop is. Dat gaat nog veel verder dan alleen maar: “hoop doet leven”. Dit is een *levende* hoop in de meest letterlijke zin van het woord. Het gaat over Hem die *vandaag leeft*.

Ja, Hij is nog verborgen, maar zo begint al het leven, nietwaar? Verborgene. In verwachting zijn, hoe begint dat? In het verborgene, onzichtbaar ... ik kom daar later nog op terug.

In ieder geval: een levende hoop. En die hoop is *verankerd* in de opstanding van Jezus Christus. Heel de Schrift getuigt daarvan in onder andere directe voorzeggingen, verwijzingen in rituelen, ceremoniën, hoogtijden die zijn voorgeschreven. Maar wat dacht u van tal van geschiedenissen ...? Het spreekt allemaal op de een of andere manier van Hem die zou komen en die de dood zou overwinnen. Eerst verborgen, inderdaad, maar dat zou zijn beslag krijgen in fasen. In rangorde zal die hoop gerealiseerd worden.

Alles gaat en draait om Hem en de opstanding vanuit de doden, maakt álles anders. Dat betekent dan ook dat wij heel anders naar de dood kunnen kijken. De dood is een vijand, maar het geweldige juist van dit feit is: het is geen punt, het is een komma ... wordt vervolgd!

God doet opstaan, Híj maakt levend.
Dat is die *levende hoop*.

4. Liefde om de hoop

Tekst nummer twee staat in de Kolosse-brief. Kolosse ligt in Asia, in de buurt van Efeze. Paulus was hier nog nooit geweest. Ze hadden zijn aangezicht niet gezien, lees je in deze brief. Het evangelie hadden zij vernomen van ene Epafras. Maar Paulus was het een en ander over hen ter ore gekomen en dan zegt hij:

Kolosse 1

*4 ... horend [van] het geloof van jullie
in Christus Jezus ...*

Dat is zo'n typische Paulus-term: Christus Jezus. Waarbij ook weer voorop staat dat Hij is opgestaan.

'Christus' verwijst naar de titel die aan Hem is toegekend in Zijn opstanding. Dat staat voorop. Zo kende Paulus Hem ook. Hij wist wel dat dat Jezus was, maar hij had hem leren kennen als de Christus.

En dan schrijft Paulus er iets opmerkelijks achteraan in vers 4. Hij zegt:

4 ... en de liefde die jullie hebben voor al de heiligen ...

Dat is die onvoorwaardelijke liefde. En "voor al" dat zijn twee woorden. Niet: *vooral* de heiligen, maar voor *ál* de heiligen, ongeacht wie. De Kolossers hadden een liefde voor al de heiligen. Waarom? Dat is nu zo bijzonder, we lezen verder in vers 5:

*5 ... vanwege de hoop,
die weggelegd wordt voor jullie in de hemelen ...*

Het gaat hier over de specifieke hoop die alle heiligen mogen hebben. Die hoop wordt weggelegd in de hemelen, veilig bewaard. Dat is daar waar Christus nu is, in verborgenheid, aan de rechterhand van God. Dat wordt allemaal uitgewerkt in dezelfde brief.

Kolosse 3

¹ Indien gij dan met Christus opgewekt zijt,
zoekt de dingen, die boven zijn,
waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods.

² Bedenkt de dingen, die boven zijn,
niet die op de aarde zijn.

³ Want gij zijt gestorven
en uw leven is verborgen met Christus in God.

⁴ Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is,
zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid. ^[NBG51]

Het gaat mij nu om die uitwerking van de hoop. Wat doet hoop? Ja, *leven* ... maar (Oudnederlands): hoop doet ook *lieven*. Zo zeggen we dat niet meer, maar vroeger zou men dat zo kunnen zeggen. Het doet denken aan een lied:

“ ‘t Ware *leven, lieven, loven*
is maar, waar men Jezus ziet.”

Leven, lieven, loven. Dat zijn eigenlijk dezelfde woorden, alleen het klinkt verschillend. Ik vind het prachtig want ‘leven’ en ‘liefde’ is zo vanuit het Nederlands feitelijk nog hetzelfde ook.

Hoop doet leven.

Maar wat is *leven*?

Dat is wanneer je óók *de liefde* kent.

Terug naar de tekst. In Kolosse 1:4 zegt Paulus: “... jullie hebben geloof in Christus Jezus en de liefde die jullie hebben voor al de heiligen ...”. Ze hadden liefde voor elkaar, voor al de heiligen. Daar had hij van gehoord. En dat was niet gebaseerd op het feit dat ze elkaar aardig vonden, dat heeft er niks mee te maken.

Met ‘elkaar aardig vinden’ is natuurlijk niets mis. Dat is sympathie of een bepaalde band die je met de één wel hebt en met de ander niet. Maar de *liefde* waar het hier over gaat, heeft niks te maken met voorwaarden of eigenschappen in de ander. Het heeft te maken met het feit: *die ander is door God geliefd*.

Paulus vervolgt:

Kolosse 1

⁴ ... en de liefde die jullie hebben
voor al de heiligen,
⁵ vanwege *de hoop*,
die weggelegd wordt voor jullie
in de hemelen.

Er is een hoop voor ons als heiligen, weggelegd in de hemelen. Daar moet je even over doordenken want het is eigenlijk heel bijzonder. Je bent geroepen, je mag Hem kennen en je weet: met elkaar delen wij diezelfde toekomst. Dat is een verwachting!

De manier waarop wij meestal vanuit de mens naar elkaar kijken, is op basis van het verleden. En voor zover we een ander liefhebben, dan is dat omdat we in het verleden eigenschappen in die ander hebben ontdekt die ons wel aanstaan en daardoor is die connectie er. Maar als je vanuit Gods liefde naar elkaar gaat kijken, dan zie je iets heel anders.

Het gaat hier niet over een liefde op basis van het verleden, maar juist *vanwege de gemeenschappelijke toekomst*. We gaan straks de toekomstige tijdperken (aeonen) met elkaar beleven (Ef.2:7), God heeft een taak voor ons weggelegd. *Om niet* gegeven en dat delen we met elkaar.

Wij delen dus dezelfde hoop, de hoop die bij de Kolossers maakte dat ze elkaar liefhadden. En ik moet daarbij aangeven dat die hoop nog beperkt is. Het gaat hier over de hoop die ze voor elkaar hebben, *als heiligen*, maar het woord 'hoop' komt in de Kolosse-brief in totaal drie keer voor.

In Kolosse 1:20-23 schrijft Paulus over “de hoop van het evangelie”. Je zou eens moeten kijken naar wat ‘de hoop van het evangelie’ is. Een paar verzen eerder lezen we dat God, door het bloed van het kruis, *alles* in de hemel en op de aarde met Zich gaat verzoenen. En dan schrijft Paulus: “dat is *de hoop van het evangelie*, blijf daar in staan” – de verzoening die God gaat bewerken voor *het al!*

Zoals God het universum heeft geschapen, zo gaat Hij het universum ook verzoenen. Dat is de hoop van het evangelie, voor elk schepsel. Maar er zijn daarin schakeringen, zoals er in de schepping ook zoveel schakeringen zijn. Geen een individu is hetzelfde.

Vandaag horen degenen die geroepen zijn, tot een speciale afdeling. Dat hebben ze niet zelf gepland, dat is van Godswege zo gearrangeerd: het is Zijn plan, Zijn voornemen. En als die hoop *beleefd* wordt, dan genereert dat liefde voor elkaar. Je kijkt naar de toekomst, zoals God die voor ons heeft weggelegd, ongeacht wie je bent, het maakt niet uit. Dat is de liefde die God heeft, maar ook de hoop en de verwachting die Hij geeft.

Vervolgens geeft Paulus aan:

Kolosse 1

5... vanwege de hoop,
die weggelegd wordt voor jullie
in de hemelen,
die jullie tevoren hoorden,
in het woord van de waarheid
van het *goede bericht* ...

In de Kolosse-brief is Christus Zelf de “hoop van de heerlijkheid” (1:27). Die hoop, daarvan hadden de Kolossers gehoord in het woord van de waarheid, namelijk van het *evangelie*. Dat is met recht een evangelie (= goed bericht).

5. Zwoegen en strijd om de hoop

Tekst nummer drie is een favoriet vers voor mij. Je zou kunnen denken: hoe kunnen zwoegen en strijd nou favoriet zijn? Maar dat blijkt dus álles met hoop te maken te hebben.

Daarvoor gaan we naar 1 Timotheüs 4:10. Die tekst is favoriet want ik beheer al vele jaren een website en al sinds 1999 staat daarboven pontificaal deze tekst. Het heeft alles te maken met het onderwerp waar we het over hebben, namelijk: wat hoop uitwerkt.

We hadden al twee uitwerkingen:

- hoop werkt uit dat we *leven* – een levende hoop;
- en het werkt uit dat we *liefde* hebben voor elkaar.

Maar hoop werkt nog iets uit en dan komen we uit bij dit vers. Het vers begint met: “Want”. In het voorgaande vers staat dit: “Het woord is betrouwbaar en alle aanneming waardig.”

En dan vervolgt Paulus:

1 Timotheüs 4
¹⁰Want voor dit
zwoegen wij en strijden wij ...

In de NBG-vertaling staat: “Ja, hierom getroosten wij ons moeite en grote inspanning”. Meer letterlijk staat hier: “voor dit worden wij gesmaad”. In de praktijk komt het ongeveer op hetzelfde neer want juist vanwege die smaad komt daar weer strijd.

Laat ik het even bij deze tekst houden: “Want voor dit zwoegen wij en strijden wij”. Hoezo? Omdat we hebben *gehoopt*. Hier heb je weer dat gewone Griekse standaard woord voor hoop of – zo u wilt – verwachting. En dan zie je dat hoop nóg iets uitwerkt, namelijk: *zwoegen en strijd* omdat we hebben gehoopt.

Daarbij gaat het niet eens zozeer over *wat* er gehoopt wordt, maar op *Wie* we hebben gehoopt. Op *Wie* hebben we onze verwachting gesteld? Op de levende God.

Als de Schrift spreekt over “de levende God”, dan is het de God die leeft en leven verwekt. En dan vervolgt de tekst in 1 Timotheüs 4:

¹⁰ ... omdat we hebben gehoopt
op *de levende God*,
die een Redder is van alle mensen,
vooral van gelovigen.

Er is een specifieke verwachting voor de gelovigen vandaag, dat is waar. Maar het geweldige hier is natuurlijk – en dit is echt de clou van het evangelie – we hebben *een levende God!*

Als je de levende God kent en daar je hoop op vestigt, dan weet je: Hij redt alle mensen. Maar hoezo ‘zwoegen en strijden’ dan? Het is toch een geweldig bericht? Ja, dat is het ook. En als je dat goede bericht vertelt dan is dat geen zwoegen en strijden: je deelt gewoon iets mee. Alleen: *doe* het maar eens ...!

Het is zo’n onmiskenbare hoop en verwachting, zo groot, zo alomvattend! Hoe redt de levende God? Door leven te wekken, oftewel door de doden levend te maken. Door alle mensen levend te maken, redt Hij ze namelijk van de dood. Maar op het moment dat je deze mededeling doorgeeft, weet je wat dan de klacht is, het bezwaar? Dat is ‘te mooi’ of ‘te gemakkelijk’, dat is ‘te groots’ om waar te zijn. En wat krijg je dan? Verzet.

Eén van de onderdelen van de strijd is dat men dan niet alleen maar tegenspreekt, maar men gaat bijvoorbeeld de tekst versleutelen. Dan gaat men bijvoorbeeld zeggen: “Ja, dat ‘redden *van* alle mensen’ betekent gewoon dat Hij een Redder *voor* alle mensen is.”

In sommige vertalingen wordt dat ook zo weergegeven. Dat is fataal en dat bedoel ik dus met ‘strijd’. Men *wil* dat gewoon. Maar in de grondtekst staat “alle mensen” in een (zoals dat heet) tweede naamval.

Daar staat letterlijk: “een Redder *van* alle mensen”. In onder andere de (Herziene) Statenvertaling kun je dat nog zien. En weet je wat dat betekent?

Als Hij een Schepper is *van* alle mensen, dan betekent dit toch dat Hij alle mensen schiept of geschapen heeft? En zo is Hij ook een Redder *van* alle mensen. Niet ‘voor’ – dat is een aanbod.

Een Redder van alle mensen, betekent: Hij redt alle mensen. Wanneer, hoe? Dat doet niet ter zake. Maar het *feit* stáát. Dat is dat “betrouwbare woord dat *alle aanneming waardig is*”.

Paulus heeft zijn hoop gevestigd op de levende God, die een Redder is van alle mensen, vooral – speciaal – van gelovigen. Dit is een geweldig goed bericht, maar niet iedereen gelooft dat, dat is waar.

God is speciaal een Redder voor degenen die van de waarheid overtuigd worden. Is dat een verdienste? Nee. Het is God die daarvoor je ogen opent zodat je “amen” zegt. Dat is geloof en daarvoor uitkomen, dat was wat Paulus deed. Hij ging oceanen over en zeeën bevoer hij. Hij ging naar diverse werelddelen en altijd bracht hij die boodschap.

En als je nou de vraag stelt: waarom had Paulus zoveel moeite, zoveel strijd, waarom werd hij gesmaad, waarom ondervond hij zoveel tegenstand? Dan vind je in 1 Timotheüs 4:10 het antwoord. Je kunt nog meer redenen aanvoeren die daarmee verband houden, maar hier staat heel expliciet een antwoord op de vraag: waarom zwoegde Paulus nou eigenlijk?

Als tegenwerping heb ik wel eens gehoord: “Ja, maar als dát waar is, waarom zouden we dan nog het evangelie vertellen?” Dat zouden ze eens tegen Paulus moeten zeggen, want dit is het evangelie! God is een Redder van alle mensen en dát is de moeite waard om te vertellen. Dat zegt hij ook (NBSG-vertaling): “... *hierom* getroosten wij ons *moeite* ...”. Statenvertaling: “Want *hiertoe* arbeiden wij ook ...”.

Dít moet iedereen weten!

Het is zwoegen, het is dikwijls ‘ploegen op rotsen’ als je het goede bericht vertelt. Het geeft heel veel tegenstand en strijd. Maar dat heeft Paulus nooit verhinderd, integendeel. Juist die hoop op de levende God, die een Redder is van alle mensen, maakte dat hij daartoe zwoegde. Alle tegenstand ten spijt; hij ging daarmee door. Hij kende een levende God, een *alomvattende* Redder. Dat is het evangelie wat verteld zou worden.

God is de levende God, en dit karakteriseert Hem hoe Hij ís. En dit is precies wat het evangelie *evangelie* maakt, alleen vertel het maar eens een keer. Mensen willen er niet aan, het is veel makkelijker om met de meute mee te lopen.

Paulus had trouwens die tegenstand vooral van godsdienstige zijde, daar kwamen de bezwaren vandaan. De Romeinse overheid maakte zich daar niet druk over, die haalde haar schouders erover op. Ook kwam er geen strijd van filosofische zijde, maar van godsdienstige zijde was daar vooral die strijd.

6. Gelukkige hoop

Tekst nummer vier. Het gaat nog steeds over de vraag wat hoop bewerkt of uitwerkt.

Titus 2:12 geeft aan (en ik begin in het midden van de zin): “dat we met verstand” – verstandig – “en op rechtvaardige en eerbiedige wijze, zouden leven in de huidige aeon”.

De huidige aeon is het huidige tijdperk dat daar juist, in alle opzichten, een contrast mee vormt: *onverstandig, onrechtvaardig en oneerbiedig*.

Dat wij ons onderscheiden is ook weer die apart gezette positie van de eerstelingen. In de huidige aeon onderscheiden we ons, maar ook nog op een andere wijze, want het volgende vers zegt:

Titus 2

¹³ ... uitzienende naar *de gelukkige hoop*
en de verschijning van de heerlijkheid
van de grote God en Redder van ons,
Jezus Christus ...

Het gaat nu om de woorden “de gelukkige hoop”. Deze woorden kun je ook weer dubbel opvatten: objectief en subjectief. Die hoop is gelukkig, vanwege dat wat we hopen. De inhoud is gelukkig, want God gaat Zijn hoop realiseren in steeds grotere cirkels, totdat het alomvattend is en dat is zó groots.

We hebben nog geen notie van wat ons allemaal te wachten staat. Ik bedoel: we leven hier een aantal decennia in een sterfelijke wereld en er is zoveel duisternis, maar wat er nog aan licht gaat doorbreken – daar hebben we geen idee van, daar ben ik vast van overtuigd.

Al zouden we maar een promille van de hoop kennen die God voor ons in petto heeft, dan zouden we geen dag chagrijnig meer zijn ... écht niet. Maar we denken daar zo minimaal over. Wat dat betreft leven we

dikwijls en gemakkelijk onder onze stand. We halen niet het rendement uit die hoop. Die hoop is namelijk objectief zó gelukkig en het geweldige is: die hoop *maakt* ons ook gelukkig en dat is de subjectieve kant.

Waarom “gelukkige hoop”? Vanwege de inhoud of vanwege de uitwerking? Dat maakt niet uit, het is namelijk beide waar. Het is een hoop die ons *nu* al gelukkig maakt vanwege de verwachting – de verschijning van de heerlijkheid van de grote God en ook de Redder van ons: Jezus Christus.

Dat is wat er gaat komen, dat gaat verschijnen!
Gelukkige hoop.

7. Vreugde en vrede vanwege de hoop

En dan de laatste, tekst nummer vijf. Ik heb dit tekstgedeelte expres, als een toegift, voor het laatst bewaard. Het is misschien wel één van de mooiste teksten met betrekking tot wat over hoop gezegd kan worden, vooral over wat hoop uitwerkt.

Romeinen 15

¹³ De God echter van *de hoop* ...

Hoezo “de hoop”? Hij is niet alleen God van ‘hoop in het algemeen’, maar Hij is de God van *dé* hoop. Dat verwijst direct terug naar hetgeen inmiddels al besproken is.

Dan staat erbij – en dat is een gebed – :

¹³ ... moge jullie vervullen
van alle *vreugde en vrede* ...

Dat staat er omdat Hij bij machte is dat te doen.

Kort hiervoor gaf ik al aan dat de hoop ons *nu* al gelukkig maakt. U vond dat misschien wat overdreven, maar hier heb ik toch in ieder geval één ‘bonnetje’ dat de hoop van de Schrift wérkelijk gelukkig maakt. Daar kan geen enkele handleiding tot een gelukkig leven (ga maar naar de boekhandel en je vindt ze in hele rijen) tegenop. Dat zijn vaak weer van die ‘doe-het-zelf boeken’.

Nu spreken we over een verwachting die *God* uitgesproken heeft. Beeam dat: “Zo is dat.” *Die hoop* maakt gelukkig.

In de NGB-vertaling staat: “De God nu der hope vervulle u *met louter* vreugde en vrede ...”. Dat is in feite dezelfde gedachte. De God van de hoop is bij machte ons daarvan te vervullen en hoe doet Hij dat anders dan doordat Hij gesproken heeft over zaken van de toekomst? Als we ook maar een fractie hiervan zouden beseffen ...

Wat hoop uitwerkt?

- Het is een *inspiratiebron*, het geeft de *kracht*, maar ook een *motief* om lief te hebben.
- Het geeft een *motief* om uit te komen voor het evangelie en om met zwoegen en strijd om te gaan.
- Het is het een bron van *vreugde* en *vrede* die in staat is ons te vervullen óngeacht de omstandigheden.

Er zijn zoveel dingen die het leven soms moeilijk en zwaar, en mogelijk deprimerend, maken. De ene lijst is misschien nog langer dan de andere. Maar het gaat in deze studie over hoop, over de verwachting, en over wat die verwachting in staat is *nu in ons* te doen.

Het hele karakteristieke van God is dat Hij een God is van hoop; van *de* hoop, van *werkelijke* hoop ook. Dus als u ooit in aanraking komt met een boodschap van hopeloosheid – zogenaamd ‘van God’ –, dan is dat *niet* van God, want God is een God van hoop. Bij Hem bestaan er geen ‘hopeloze gevallen’, *never*-nooit.

Daarom: het is werkelijk een goed bericht. Voor alle mensen, voor héél de schepping. Laat je dat nooit afpakken! Díe hoop is in staat ons te vervullen van louter vreugde. Vreugde, ja, want zo gaat dat toch met hoop? Als je uitziet naar iets, dan zit je je al te verheugen op dat wat gaat komen. Je gaat op vakantie, die vakantie wacht nog en je hebt nog stapels werk te doen, maar je verheugt je er al helemaal op.

De hoop die God je geeft, geeft vreugde. En het geeft ook vrede. Het geeft stabiliteit, rust. Ook het vermogen om de dingen dan te verdragen, om met vrede te leven in de omstandigheden waarin je je bevindt.

En dan vervolgt de tekst:

Romeinen 15

¹³ De God echter van de hoop,
moge jullie vervullen
van alle vreugde en vrede
in het geloven ...

Louter vreugde en vrede in het geloven, want feitelijk is ‘hoop’ en ‘geloof’ hetzelfde omdat je God *vertrouwt* aangaande de toekomst.

¹³ ... om jullie *overvloedig* te doen zijn
in de hoop,
in vermogen van heilige geest.

Het leuke is dat er eerst wordt gesproken over ‘vervullen van’ en dan vervolgens over ‘overvloedig te zijn’. Iets waar je vól van bent, daar loop je van óver, je kunt het niet voor je houden.

Hoop geeft je licht, het laat je stralen. Het gaat borrelen, het vervult je en daarom loop je ervan over. Dat is het geweldige wat de God van de hoop in staat is te doen: vervullen van vreugde en vrede in het geloof, om overvloedig te zijn in die hoop.

En dan staat erbij: in de kracht van, of “in het vermogen van heilige geest”. Feitelijk is dat ook weer Zijn woord, want Zijn woord is geest en leven en dat geeft ons die hoop en die kracht.

Zie je wat hoop allemaal doet en uitwerkt? Het is geweldig om het te hebben over de inhoudelijke kant van wat die hoop of verwachting is. Maar het is ook geweldig om te weten dat die hoop met recht doet *leven* en *lieven*, ons *vervult* van louter vreugde en vrede, en ons *overvloedig* doet zijn.

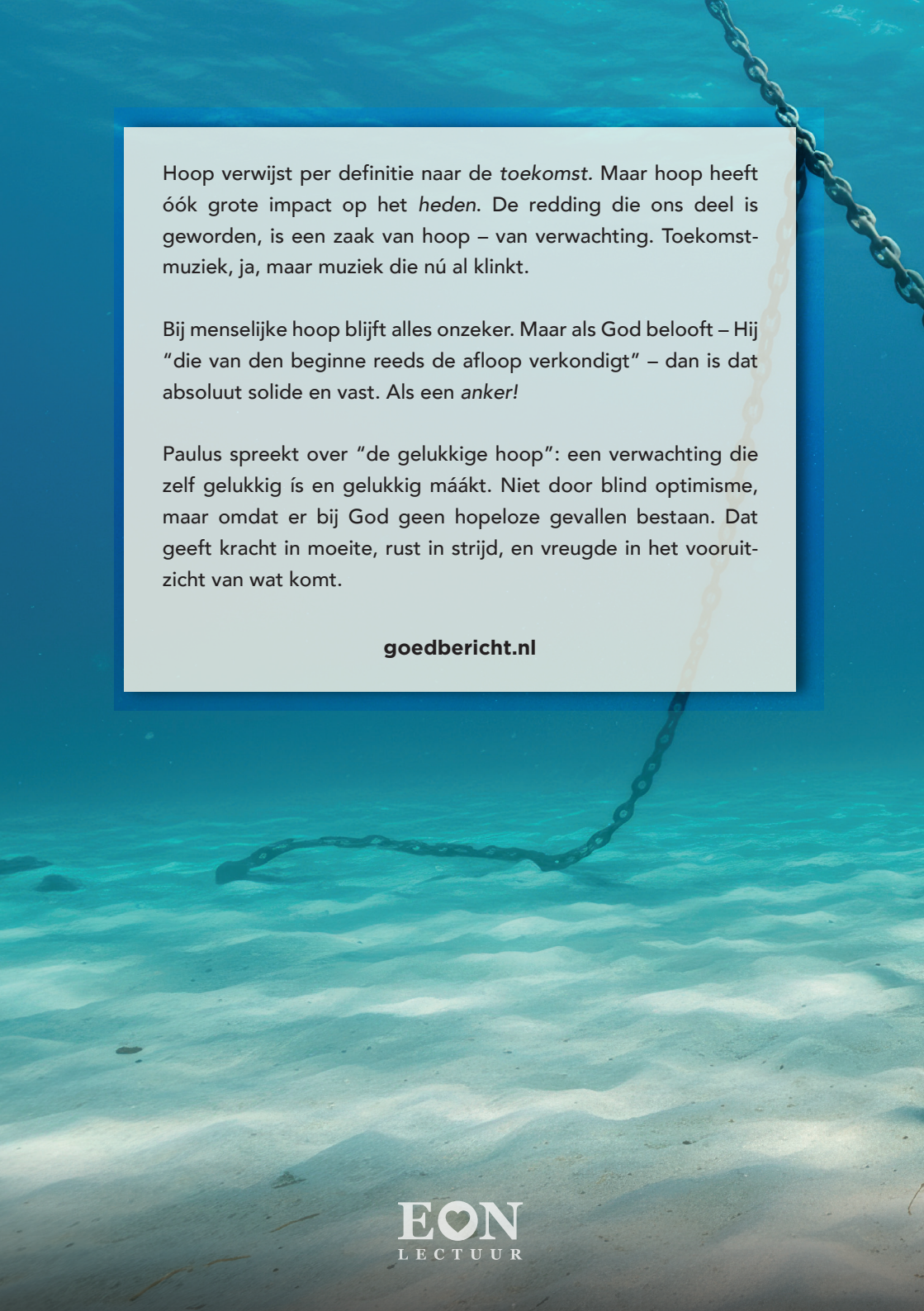
Wat een God!
En wat een goed bericht!

Stichting Evangelie Om Niet

“... want allen zondigen
en lijden gebrek aan de heerlijkheid van God,
en worden *om niet* gerechtvaardigd in Zijn genade,
door de vrijkoping die in Christus Jezus is ...”

– Romeinen 3: 23, 24

Meer gratis uitgaven van St EON op evangelieomniet.nl

An underwater photograph of a sandy seabed with a heavy metal chain hanging from the top right corner. A white rectangular text box is centered in the upper half of the image.

Hoop verwijst per definitie naar de toekomst. Maar hoop heeft óók grote impact op het *heden*. De redding die ons deel is geworden, is een zaak van hoop – van verwachting. Toekomstmuziek, ja, maar muziek die nú al klinkt.

Bij menselijke hoop blijft alles onzeker. Maar als God belooft – Hij “die van den beginne reeds de afloop verkondigt” – dan is dat absoluut solide en vast. Als een *anker!*

Paulus spreekt over “de gelukkige hoop”: een verwachting die zelf gelukkig is en gelukkig máákt. Niet door blind optimisme, maar omdat er bij God geen hopeloze gevallen bestaan. Dat geeft kracht in moeite, rust in strijd, en vreugde in het vooruitzicht van wat komt.

goedbericht.nl